

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501

Ügyszám: 323/2009/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

342/2009. (X. 28.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a **sz.-i lakos panaszos**¹ 2009. május 11-én előterjesztett **panaszát** a 2009. október 28-án – dr. Kaltenbach Jenő elnök, testületi tag és dr. Kádár András Kristóf testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a D.-i Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, mivel az alapjog korlátozása jogszerűen történt.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2009. május 11-én terjesztett elő panaszt a D.-i Rendőrkapitányságon, amelyben kérte, hogy a Testület folytassa le a vizsgálatot a vele szemben 2009. április 7-én foganatosított rendőri intézkedés tárgyában. A D.-i Rendőrkapitányság 2009. május 25. napján felterjesztette a panaszt az Országos Rendőr-főkapitányságra (a továbbiakban: ORFK), amely azt megküldte a Testület felé. A panaszt a Testület 2009. június 4. napján érkezett.

I.

A 2009. április 7-én foganatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatos panaszról és a panaszossal szemben ugyanazon a napon, garázdaság szabálysértése miatt indult

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

szabálysértési eljárásban a panaszos meghallgatásáról készült jegyzőkönyvből [09010/507895/2009. id. ügyszám] az alábbiak állapíthatók meg.

2009. április 7-én reggel 8 óra előtt a panaszost egy ismerőse vitte lakóhelyéről D. városba, ahol a gyógyfürdőben kezelésen vett részt. Onnan gyalogosan távozott, és 12 óra 30 perc körül egy sarki boltba ment, ahol fél deciliter pálinkát, és egy üveg sört vásárolt. A panaszos kérte az eladót, hogy bontsa ki a sört, mivel azt a bolt közelében szeretné elfogyasztani. Az eladó erre nem volt hajlandó, ezért a panaszos fogott egy másik üveg sört, azzal nyitotta ki a sajátját, amit azután a bolt közelében az utcán el is fogyasztott. A panaszos egyéb alkoholt nem ivott, az elfogyasztott mennyiségtől nem érezte magát ittasnak.

Ezután a panaszos visszavitte az üres üvegeket a boltba, ahol az eladó közölte vele, hogy mivel ott bontotta fel az italt – amit nem szabad –, őt többet nem szolgálja ki. A panaszos ezért kérte a vásárlók könyvét, amibe be szeretne volna írni a történetet, de nem volt nála szemüveg, nem tudott bejegyzést tenni.

A panaszos távozott az üzletből, megebédelt, majd az ismerőse autójából magához vette a szemüvegét és visszament a bolthoz. Útközben, a bolt előtt azonban meglátott egy nyilvános telefonfülkét, és eszébe jutott, hogy az egyik telefonos szolgáltatóval problémája van, ezért fel akarta hívni a társaságot. A telefonkészülék azonban rossz volt, így nem tudott telefonálni.

A panaszos – állítása szerint – nem verte a telefonfülkét, sem a készüléket, nem hangoskodott az utcán, és nem ordított senkivel. Ennek ellenére kijött a boltból egy nő (nem az, aki korábban kiszolgálta), aki egy ismeretlen férfivel együtt próbálta a panaszost kihívni a fülkéből. A panaszos azonban nem ment ki, mivel még több irányba is akart telefonálni.

Ekkor megérkezett két rendőrrjárőr, akik megvárták, míg a panaszos befejezte a telefonálást, majd kinyitották az ajtót és igazoltatták. A panaszos előadása szerint első kéreésre átadta személyi igazolványát. Ezt követően a rendőrök előállították a panaszost a D.-i Rendőrkapitányságra.

A fenti eseménysorral összefüggésben a panaszos azt sérelmezte, hogy – annak ellenére, hogy nem tanúsított ellenállást – megbilincselték, majd bevitték a rendőrségre, ahol több órán keresztül a fogva tartották. A panaszos ezt az eljárást nem tartja humánusnak, ezért kérte panaszának kivizsgálását.

II.

A Testület az ügy érdemi kivizsgálása érdekében a rendelkezésre bocsátott rendőrségi dokumentumokon túlmenően további felvilágosítást kért a D.-i Rendőrkapitányságtól, illetve az ORFK Ellenőrzési Szolgálatától. A rendőrség az alábbi dokumentumokat bocsátotta a Testület rendelkezésére:

- a D.-i Rendőrkapitányság K. Rendőrőrs Közbiztonságiak 2009. április 7-én készült jelentését az előállítás végrehajtásáról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról, és az ahhoz kapcsolódó parancsnoki vélemény és kivizsgálás eredményét,
- a rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolást,
- a D.-i Rendőrkapitányság Bevetési Osztály Bűnügyi Csoport II. váltás 2009. április 7-én, szabálysértési ügyben történt meghallgatásról készült jegyzőkönyvét,
- a D.-i Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztálya által 2009. május 7-én készített jegyzőkönyveit a panasz kapcsán elrendelt közigazgatási eljárásban meghallgatott rendőrök meghallgatásáról,
- a D.-i Rendőrkapitányság vezetőjének 2009. június 22-én kelt levelét,
- a D.-i Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztálya által 2009. június 18., illetve 19. napján készített jegyzőkönyveit a panasz kapcsán elrendelt közigazgatási eljárásban meghallgatott rendőrök ismételt meghallgatásáról.

A rendőrségi iratok alapján megállapítást nyert, hogy a panaszolt intézkedést a D.-i Rendőrkapitányság két r. főtörzsőrmestere foganatosította.

A rendőrségi dokumentumok az alábbiakat tartalmazzák.

1) Az előállítás végrehajtásáról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint a két r. főtörzsőrmester szolgálatuk teljesítése során a megjelölt helyen és időben egy utcai telefonfülkénél intézkedés alá vonták a panaszost, mert hangosan kiabált, és azzal zavarta az ott lakók nyugalma, és tenyérrel ütötte a telefonkészüléket.

A rendőrök a panaszost személyazonossága igazolására szólították fel, amelynek a panaszos nem tett eleget. A „Törvény nevében igazolja magát” szavak előrebocsátásával ismételten felszólították a panaszost, hogy igazolja magát, aki ekkor személyi igazolványa felmutatásával eleget tett a felszólításnak.

A jelentés szerint a panaszos felől erős alkoholszag áradt, beszéde akadozott volt, kezében sörösüveget tartott. A panaszos elmondta a rendőröknek, hogy közterületen alkoholt fogyasztott és ez egyik telefonos szolgáltatót akarta felhívni, de nem vették fel a telefont, ami miatt ideges lett, kiabált és tenyérrel többször megütötte a készüléket.

A rendőrök megállapították, hogy a panaszos a telefonkészülékben kárt nem tett, abban nem keletkezett meghibásodás.

A rendőri jelentés arra is kitért, ha panaszos a többszöri felszólítás ellenére lekezelően és hangosan szidta a rendőrséget, és az ott dolgozókat. A panaszos továbbá azt mondta, hogy „neki nem parancsol senki”, illetve, hogy ha előállítják, akkor felhívja unokatestvérét, az X. Párt alelnökét, aki majd „elintézi” ezt az egészet. A panaszos passzívan ellenállt minden rendőri felszólításnak, ezért – az arra történő figyelmeztetés után – a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 47. §-a alapján testi kényszer, azt követően pedig – az Rtv. 48. § d) pontja alapján – az ellenszegülés megtörése érdekében bilincs alkalmazására került sor. Bilincset 14 óra

30 perctől 15 óráig alkalmazták a rendőrök a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 60. § (4) bekezdés b) pontja alapján, a panaszos kezeinek hátrabilincselésével. A bilincseléssel a panaszosnak sérülése nem keletkezett.

Az intézkedő rendőrök a helyszínen tanúkutatást végeztek, ami azonban nem járt eredménnyel.

A rendőrök a panaszost ezt követően a D.-i Rendőrkapitányságra előállították, ruházatát az Rtv. 31. §-ának (1) bekezdése alapján átvizsgálták. A ruházatátvizsgálás során a panaszos trágár kifejezéseket használt.

A panaszost az 1. sz. előállító helyiségben, letéti tárgyait pedig az 1. sz. szekrényben helyezték el. Megállapítást nyert, hogy a panaszos körözésben nem szerepel.

15 óra 15 perckor a panaszos a Lion típusú alkoholteszteren 0.35 mg/l értéket fűjt.

A jelentés szerint a panaszos az Rtv. 33. §-ának (4) bekezdése alapján az előállítás okáról szóló tájékoztatót és az annak idejéről szóló igazolást, valamint az előállító helyiségben történő elhelyezésével kapcsolatban a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatót megkapta.

Az intézkedő rendőrök a panaszos ellen az általa elkövetett cselekmény miatt szabálysértési feljelentést tettek.

2) Az előállítás végrehajtásáról és kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint az igazoltatás, az előállítás és az átvizsgálás jogszerű és szakszerű; a kényszerítő eszközök alkalmazása jogszerű, szakszerű és arányos volt.

3) Az előállítás időtartamáról szóló igazolás szerint az előállítás 2009. április 7-én 15 óra 12 perctől 17 óráig tartott. Az előállított a hozzátartozója kiértesítését figyelmeztetés ellenére sem kérte, az előállítással és a rendőri intézkedés módjával szemben panasszal élt, amivel kapcsolatban meghallgatási jegyzőkönyv készült (lényegének ismertetése jelen állásfoglalás I. pontjában).

4) Az intézkedő rendőröket a panasz kapcsán elrendelt közigazgatási eljárásban, több ízben – többek között a Testület felhívására – meghallgatták. A meghallgatási jegyzőkönyvek a fentebb ismertetettekhez képest az alábbi kiegészítéseket tartalmazzák.

Az intézkedő rendőrök gyalogos, posztos szolgálatot láttak el D. város egy meghatározott területén, amikor is arra lettek figyelmesek, hogy az egyik utcai telefonfülkében a panaszos tenyérrel üti a telefonkészüléket és hangosan, artikulálatlanul kiabál. A telefonfülkéhez érve felszólították a panaszost, hogy fejezze be a cselekményét, mivel azzal szabálysértést követ el.

A rendőrök az intézkedés kezdetén közölték a panaszossal nevüket, rendfokozatukat, jelvéyszámukat és az intézkedés okát.

A panaszos abbahagyta cselekményét, majd öt személyazonossága igazolására szólították fel. A meghallgatási jegyzőkönyvek alapján a rendőrök úgy nyilatkoztak, hogy a panaszos szemmel láthatóan ittas állapotban volt, a kezében bontott sörösüveget tartott, továbbá nehézkesen mozgott, és nehezen fogta fel azt, amit a rendőrök neki mondtak. A panaszos azonnal nem igazolta magát – „üres tekintettel, értelmetlenül nézett, illetve motyogott magában” –, ezért a személyazonosság igazolására történő felszólítást a „Törvény nevében” szavak előrebocsátásával megismételték. A panaszos a többszöri rendőri felszólítás után személyi igazolványának és lakcímkártyájának felmutatásával igazolta magát.

A jelentéssel megegyezően a meghallgatási jegyzőkönyvekben is szerepel, hogy a panaszos elismerte a közterületen történt alkoholfogyasztást, és, hogy – elmondása szerint – telefonálni próbált, de nem vették fel, emiatt ideges lett, kiabált és tenyérrel többször megütötte a telefonkészüléket. A rendőrök a helyszínen megállapították, hogy a készülékben semmilyen kár, meghibásodás nem keletkezett, ezért az intézkedést az adatok rögzítésével zárták. Közölték a panaszossal, hogy az elkövetett szabálysértések – garázdaság és közterületen való alkoholfogyasztás – miatt vele szemben eljárást kezdeményeznek, és felhívták a figyelmét arra, hogy a jövőben tartózkodjék a jogellenes magatartástól.

Az egyik r. főtörzsőrmester meghallgatásáról készült jegyzőkönyv továbbá rögzíti, hogy a rendőrök az intézkedés végeztével azt látták, hogy a panaszos visszalépett a telefonfülkéhez, miközben folyamatosan szitkozódott, káromkodott és közölte, hogy szét fogja verni a fülkét. A panaszos magatartása, „verbális agresszivitása” alapján az intézkedő rendőrök vélelmezték, hogy a kijelentéseinek megfelelően továbbfolytatja a garázdaságot, ezért felszólították, hogy maradjon a helyszínen, valamint közölték vele, hogy a további jogellenes cselekmények megelőzése érdekében előállítják. A panaszos erre azt válaszolta, hogy akkor felhívja az unokatestvérét, aki majd „elintézni ezt az egészet”.

A rendőrök gépkocsizó rendőrrjáőrít hívtak a helyszínre az előállítás érdekében, egyidejűleg közölték a panaszossal, hogy előállítása érdekében bilincset alkalmaznak vele szemben.

A rendőrök meghallgatási jegyzőkönyvei a bilincs alkalmazásával kapcsolatban azt a kiegészítést tartalmazzák, hogy a rendőrök többször is felszólították a panaszost az együttműködésre, aki azonban arra nem volt hajlandó. A panaszos a kezek előrenyújtására való felszólításnak nem tett eleget, karjait maga mellé, illetve maga elé húzta, szorosan tartotta úgy, „ahogyan az öklözők védik a gyomrukat”. A panaszos nem támadott, nem próbált ütni, rúgni, de a testét megfeszítve ellenállt az intézkedésnek. Az ellenállás megtörése érdekében a rendőrök a panaszos karját két

oldalról – csukló magasságában, illetve kicsit fentebb és a felkarjánál – egyszerre megfogták, és a tanult klasszikus fogással hátrafeszítették.

A meghallgatási jegyzőkönyvek – a jelentéssel egyezően – azt tartalmazzák, hogy kényszerítő eszközök alkalmazása következtében a panaszosnak sérülése nem keletkezett, és a panaszos sem tett arra vonatkozó kijelentést.

A bilincselés időtartamával kapcsolatban a jegyzőkönyvek azt a többletinformációt tartalmazzák, hogy azért tartott kb. 30 percig, mert 10-15 percet kellett várni a gépkocsizó járőr megérkezésére, illetve további 10-15 percet vett igénybe a beszállítás, illetve az előállító helyiségben elhelyezés.

5) A rendőrség, illetve a panaszos közölte továbbá, hogy szabálysértési eljárást folytattak le a panaszossal szemben, amelynek során a panaszossal szemben pénzbírságot szabtak ki, és a határozat időközben jogerőre emelkedett.

III.

A Testület a panaszos beadványa és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott rendőrségi dokumentumok alapján vizsgálat tárgyává tette a panaszos igazoltatásának, a vele szemben alkalmazott kényszerítő eszközök, valamint az előállítás jogszerűségét és indokoltságát.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések, illetve a kényszerítő eszközök alkalmazása érintették a panaszos személyi szabadsághoz való jogát, az emberi méltósághoz való jog részét képező személyi integritáshoz való jogát és a tulajdonhoz való jogát az alább írtaknak megfelelően.

1) A rendőrök szolgálati fellépésének módja tekintetében – mivel maga a panaszos sem sérelmezte azt – a Testület a rendőrségi dokumentumokban foglaltakat elfogadta. Eszerint az intézkedő rendőrök eleget tettek az Rtv. 20.§-ában, illetve a Szolgálati Szabályzat 4. §-ában foglalt, azonosításra vonatkozó kötelezettségüknek, amikor az intézkedés kezdetén közölték a panaszossal nevüket, rendfokozatukat, azonosítószámukat és az intézkedés okát.

A panaszos igazoltatásának jogszerűsége tekintetében a Testület az alábbiak szerint foglalt állást.

Az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani. Jelen esetben megállapítható, hogy az igazoltatás jogszerűen történt: a panaszos személyazonosságának megállapítását a közrend védelme tette indokolttá. A Testület a panaszos állításával szemben a rendőrségi iratokban foglalt azon állítást tartotta meggyőzőbbnek, mely szerint a panaszos

garázda jellegű magatartást tanúsított. Ezt támasztja alá egyébként a panasz azon része is, amikor a panaszos azt állította, hogy a boltból odament hozzá egy férfi és egy nő, hogy hagyja el a telefonfülkét.

Az Rtv. 29. §-ának (2) bekezdése értelmében továbbá az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni.

A panaszos – állítása szerint – elsőre eleget tett az igazolásra vonatkozó felhívásnak, személyi igazolványát átadta. A rendőri jelentésben és a meghallgatási jegyzőkönyvekben ezzel szemben az szerepel, hogy a panaszos csak többszöri felszólítást követően igazolta magát. A Testület a bizonyítékok egybevetése alapján – figyelembe véve a szabálysértési eljárásban hozott határozatot is – a rendőrök állítását tartotta életszerűnek, ezért azt fogadta el.

3) A panaszossal szemben a rendőrök kényszerítő eszközöket – testi kényszert és bilincset – alkalmaztak, amelynek jogszerűségét, szükségességét és arányosságát is vizsgálni kellett.

a) Az Rtv. 47. §-a szerint a rendőr – az intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat. A Szolgálati Szabályzat 58. §-ának (2) bekezdése meghatározza, hogy mit kell a kényszerítő eszközök alkalmazása során ellenszegülésnek tekinteni: azt a célzatos, fizikai erőfelfejtással járó tevékenységet, amely a rendőrt jogszerű intézkedésének megkezdésében, folytatásában vagy befejezésében akadályozza, így különösen, ha valaki élet, testi épség elleni fenyegetéssel vagy fizikai erőszakkal akadályozza, hogy a rendőr valahová belépjen, valahol tartózkodjon, valahonnan távozzon, valakit személyes szabadságában korlátozzon, illetőleg valakivel szemben intézkedést foganatosítson. A Szolgálati Szabályzat 59. §-ának (1) bekezdése értelmében továbbá testi kényszert akkor kell alkalmazni, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.

Jelen esetben a panaszos garázda jellegű magatartása, illetve az annak abbahagyására történő felszólítás ellenére történő továbbfolytatása miatt – még akkor is, ha a panaszos a jegyzőkönyvek szerint a rendőrökre nem támadott, nem ütött-rúgott – indokoltnak tekinthető a testi kényszer alkalmazása.

Az Rtv. IV. fejezetében, a rendőrség működésének általános elvei között kerül rögzítésre az arányosság követelménye (15. §) és a kényszerítő eszközök alkalmazásának közös elveiről szóló rendelkezés (16. §). Az Rtv. 15. §-a értelmében a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Az Rtv. 16. §-a pedig kimondja, hogy a rendőr kényszerítő eszközt a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén és az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz

további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége nélkül is biztosítható.

Jelen ügyben a Testület a panaszos magatartása tekintetében – figyelemmel a vele szembe lefolytatott szabálysértési eljárás eredményére is – a rendőrségi iratokban foglaltakat vette alapul. Ez alapján pedig a Testület álláspontja szerint arányosnak tekinthető az, hogy a panaszossal szemben az ellenállás megtöréséhez, a bilincselés érdekében a kar hátra feszítésének taktikai módszerét alkalmazták a rendőrök.

b) A panaszossal szemben történt bilincselés tekintetében a Testület az alábbiak szerint foglalt állást.

Az Rtv. 48. §-a szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy önkárosításának megakadályozására, támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására vagy ellenszegülésének megtörésére.

A bilincselés szabályait a Szolgálati Szabályzat 60. §-a részletezi. Annak (1) bekezdése példálózó jelleggel felsorolja a bilincs alkalmazásának esetköreit: bilincs alkalmazása különösen azzal szemben indokolt, aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető, vagy aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, illetve az intézkedésben közreműködőt megtámadja, akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg, akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg, aki önkárosító magatartást tanúsít, vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget.

A Testület megállapítása szerint – a rendőrségi dokumentumokban írtakat elfogadva – megfelelően hiátkoztak a rendőrök a kényszerítő eszköz végrehajtásáról szóló jelentésben az Rtv. 48. §-ának d) pontja szerinti okra. A Szolgálati Szabályzat idézett 60. §-a (1) bekezdésének a) és d) pontja („aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető”, illetve „akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg”) alapján úgyszintén indokoltnak tekinthető a bilincselés. Tekintettel arra, hogy a bilincselést testi kényszer előzte meg, a kényszerítő eszköz alkalmazása megfelelt a Szolgálati Szabályzat 60. §-ának (6) bekezdés a) pontjában foglaltaknak is. Ezen rendelkezés első fordulata szerint a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor.

A testi kényszer és a bilincs alkalmazása érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 54. §-ának (1) bekezdésében szabályozott emberi méltósághoz való jog mint általános személyiségi jog részét képező személyi integritáshoz való jogát, azonban a jogkorlátozás a Testület megállapítása szerint jogszerűen történt.

4) A panaszos előállítása kapcsán a Testület az alábbi megállapításokat tette.

Az Rtv. 33. §-ának (1) és (2) bekezdése taxatív felsorolja az előállítás okait, amelyek közül az előállítás végrehajtásáról szóló jelentésben az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés f) pontját jelölték meg, amely szerint előállítható az, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani.

Az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. rendelet 12. §-ának (1) bekezdés a) pontja szerint a szeszesital-fogyasztás tilalmának megszegése szabálysértését követi el az, aki a szeszes ital közterületen történő fogyasztására vonatkozó - törvényben, kormányrendeletben, illetőleg önkormányzati rendeletben meghatározott - tilalmat megszegi.

A szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény 142/A. §-a szerint a garázdaság szabálysértését valósítja meg az, aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen.

Jelen esetben a panaszos sem vitatta a később terhére rótt szabálysértések egyikét, azzal, hogy elismerte, közterületen alkoholt fogyasztott. A rendőri jelentés és a későbbi meghallgatási jegyzőkönyvek tanúsága szerint továbbá az intézkedő rendőröknek a panaszos azt is elismerte, hogy ideges lett, mert nem sikerült a telefonfülkéből felhívnia a kívánt telefonszámot, ezért ütötte a készüléket.

A Testület megállapítása szerint a panaszos előállítása a fentiek alapján jogszerű és indokolt volt.

Az előállítás időtartamával kapcsolatban az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése azt tartalmazza, hogy a Rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja.

Jelen ügyben a panaszos előállítása 15 óra 12 perctől 17 óráig tartott. A Testület megállapítása szerint – figyelemmel arra is, hogy ezen idő alatt megtörtént a panaszos meghallgatása a szabálysértések miatt, illetve az általa előterjesztett panasz tekintetében is – az előállítás a szükségesnél hosszabb ideig nem tartott, így a panasz erre vonatkozó részét sem fogadta el.

Az Rtv. 33. §-ának (4) bekezdése előírja továbbá, hogy az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani. A rendőri jelentések szerint a rendőrség a tájékoztatási és az igazolás kiállítására vonatkozó kötelezettségének eleget tett (az utóbbi tekintetében a panaszos aláírásával azt igazolta is), amit a panaszos egyébként nem is sérelmezett panaszában.

A Testület álláspontja szerint az előállítás érintette a panaszosnak az Alkotmány 55. § (1) bekezdése szerinti személyes szabadsághoz való jogát, a jogkorlátozás azonban jogszerűen történt.

IV.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. §-ának (2) bekezdése értelmében a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2009. október 28.

Dr. Juhász Imre
elnökhelyettes, testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Független Rendészeti Panasztestület